

[Socialministeren.]

situation. Jeg tror desuden, at udviklingen på mange områder går henimod et væsentligt højere niveau, end vi hidtil har været vant til, og jeg tror, at borgernes behov og ønsker i stadig højere grad er en sådan offentligt sikret fuldt dækkende underholdshjælp i de typiske situationer. Det er ad denne vej og ikke ad grundsikringens vej, vi må lede den videre udbygning af befolkningens tryghed i hverdagen, som også forslagsstillerne er enige i at vi må arbejde hen til.

Jeg kan derfor ikke se, det er rigtigt at indrette den sociale sikring således, at den i selve sit system vil gøre det nødvendigt for et flertal også at bygge på en supplerende frivillig ydelse. En sådan frivillig ydelse kan i bedste fald komme på tale som en nødløsning, som for en tid vil kunne afhjælpe en mangel i systemet. På længere sigt vil vi ikke kunne stå fast på at nøjes med den. Denne indvending er måske den stærkeste indvending imod hele tanken om en grundsikring, men jeg vil dog pege på, at forslaget også i øvrigt rummer mange uklarheder om denne grundsikring.

Hvilket niveau har man f. eks. tænkt sig at lægge grundsikringen på? Hvordan vil man stille sig over for de forskelligheder, man hidtil har haft brug for inden for forskellige forsorgsgrene? Jeg kan f. eks. pege på de forskelle, der har været velbegrundede, når man har fastsat en særlig rundelig hjælp til tuberkuløse, revalidenter o. s. v. Har man tænkt sig, at grundsikringen skulle gives efter individuel trængsbedømmelse eller efter faste regler? Har man tænkt sig, at grundsikringen skal være en ret for alle, uden at der fradrages for anden indtægt?

Hvis grundsikringen skal gives efter disse faste retningslinjer, kan man spørge, om det har været tanken, at det i al almindelighed skulle komme på tale at supplere med en offentlig hjælp, afhængig af et individuelt skøn over trangen. Jeg må melde fra, hvis man på den måde skulle gøre det til noget hyppigt forekommende, at den

enkelte borger skulle ansøge om en sådan supplerer.

Hvis jeg nu skal sammenfatte disse bemærkninger, vil jeg gøre det således, at jeg nok har sympati for at give regler om en større koordinering af ydelserne, men jeg kan ikke gå med til at gøre tanken herom til noget bindende. Det er så vigtigt at sikre det enkelte menneske bedst i hans egen trangssituation, at jeg i alle henseender vil være særdeles betænkelig ved, at vi skulle begynde vore overvejelser med at skitsere principper, der kan give resultater til skade for dette mål.

Det arbejde, der skal gøres med at forenkle lovgivningen, bliver ikke et arbejde ud fra et enkelt, mere skematisk skrivebordsprincip, men det bliver et arbejde, hvor man må se nøje på alle de forskellige situationer og nøje overveje, om de bør være ligestillet, eller om der er grund til at gøre forskel. Vi kan ikke løbe den risiko, at vi skulle lade de mest trængende i stikken, fordi vi ud fra et bestemt synspunkt vil lade en afgørende del af hjælpen afhænge af, om den pågældende selv har villet og selv har kunnet magte at sikre sig. Vi kan ikke løbe den risiko, at store grupper — endda de mest trængende — skulle blive henvist til en skønsmæssig hjælp. Også for underholdssikringens vedkommende må jeg derfor tage det standpunkt, at kommissionens drøftelser må finde sted på et mere åbent grundlag. Også her vil det være uheldigt, om vi fra først af leder tankerne i uheldige retninger ved at antyde muligheder for, at man skal gå en ganske bestemt forudgiven vej.

For at belyse vigtigheden af, at kommissionen, hvis arbejde må antages at blive langvarigt, ikke kommer til at hindre eller forsinke påkrævede nydannelser, skal jeg kort omtale noget af det arbejdsstof, som i den nærmeste fremtid vil være i forgrunden:

Loven om børne- og ungdomsforsorg er for tiden under revision. Forslag til ny lov er, som det vil være tingets medlemmer bekendt, under behandling her i folketinget,